

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 539/2020-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou Procházka & partners, spol. s r. o., Búdková 4, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ doc. JUDr. Radoslav Procházka, PhD., JSD., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 21 Co 36/2017-286 z 20. februára 2018 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 194/2018 z 26. augusta 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. decembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 21 Co 36/2017-286 z 20. februára 2018 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 194/2018 z 26. augusta 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“, spolu ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol stranou sporu v procesnom postavení žalobcu v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 17 C 281/2015 o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 5 882,06 € s príslušenstvom. Okresný súd rozsudkom z 23. novembra 2016 žalobu sťažovateľa zamietol a žalovanému mestu Prešov (ďalej len „žalovaný“) priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom, ktorým rozsudok okresného súdu potvrdil a žalovanému priznal plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ v zákonom stanovenej lehote dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol podľa § 447 písm. c) a f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že «sa žalobou domáhal peňažného plnenia za obmedzenie užívacieho práva k jeho nehnuteľnosti inou osobou, považujúc za nesporné, že osoba, ktorej nehnuteľnosť „užíva“ niekto iný, má ústavou aj zákonmi chránený nárok na kompenzáciu. Tohto plnenia sa domáhal ako vlastník pohľadávky, ktorú na neho previedli jeho právni predchodcovia, pôvodní vlastníci dotknutého pozemku.

Nakoľko Mesto Prešov (ďalej len „žalovaný“) nepreukázalo, že stavba, ktorá stojí na nehnuteľnosti sťažovateľa, bola postavená v súlade s právnymi predpismi a teda splňala zákonnú podmienku pre vznik vecného bremena, sťažovateľ, resp. jeho právni predchodcovia označili svoj nárok ako nárok z bezdôvodného obohatenia.

Okresný súd v Prešove (ďalej len „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“)

i) jednak v priamom rozpore s ustálenou judikatúrou podrobil sťažovateľa dôkaznému bremenu, že stavba (ne)bola postavená v súlade s právnymi predpismi, a

ii) jednak majetkovému právu sťažovateľa odoprel ochranu z dôvodu údajne nesprávnej právnej kvalifikácie jeho nároku, opäť v priamom rozpore s ustálenou judikatúrou.

V skratke, prvostupňový súd zaťažil sťažovateľa dôkazným bremenom, ktorým ho zaťažiť nesmel a zároveň na jeho ujmu pripísal údajne nesprávnu právnu kvalifikáciu jeho nároku, čiže opäť konal a rozhodol spôsobom, akým konať a rozhodnúť nesmel.

Ani jeden z opravných súdov voči takémuto konaniu a rozhodnutiu prvostupňového súdu neposkytol sťažovateľovi ochranu, ale naopak k ústavnoprávnym vadám v postupe prvostupňového súdu pridal ďalšie.».

4. Sťažovateľ zastáva názor, že v jeho právnej veci zo strany všeobecných súdov nedošlo k ústavne súladnej interpretácii platnej a účinnej právnej normy, a to § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 66/2009 Z. z.“). Predmetné ustanovenie zákona podmieňuje vznik vecného bremena troma kumulatívne vymedzenými podmienkami, ktoré musia byť splnené súčasne, a to absenciou zmluvne dohodnutého iného práva, povolením stavby v súlade s platnými

právnymi predpismi a prechodom vlastníctva k stavbe zo štátu na obec alebo samosprávny kraj.

Sťažovateľ v konaní pred všeobecnými súdmi namietal, že *«stavba nebola postavená v súlade s platnými právnymi predpismi a preto sa na ňu nevzťahuje to ustanovenie, ktorého použiteľnosť je výslovne viazaná na súlad stavby s platnými právnymi predpismi; to je deduktívny argument, ktorý sa nedá spochybníť, lebo ak zákonodarca podmieňuje použiteľnosť pravidla (zriadenie vecného bremena) povolením stavby v súlade s platnými predpismi, potom práve takýto súlad je nevyhnutnou zákonnou (a ústavnou) podmienkou vzniku vecného bremena;*

okresný súd dospel k záveru, že nie vlastník stavby mal preukázať súlad, ale sťažovateľ mal preukázať absenciu nesúladu!; tomuto záveru bezprostredne odporuje ustálená judikatúra najvyššieho súdu, citovaná vyššie;

krajský súd dospel k záveru, že súlad stavby s platnými predpismi je daný tým, že stavbu nepostavil občan a pritom len občan mohol postaviť neoprávnenú stavbu, v plnom rozsahu pritom ignorujúc všetky podmienky súladu vyhotovenia stavby s právnymi predpismi platnými v rozhodnom čase; to je záver, ktorého neudržateľnosť je daná prima facie a sťažovateľ ju aj namietal, podrobne argumentujúc absenciou súladu vyhotovenia stavby napríklad, ale nielen, so stavebným zákonom;

najvyšší súd považoval námietky sťažovateľa za nedôvodné, pretože i) „súdy nižších inštancií pri posudzovaní otázky, či ide o neoprávnenú stavbu zhodne tvrdili, že je potrebné vychádzať z právnej úpravy platnej v okamihu vzniku stavby“ (bod 19), a zároveň ii) „táto otázka nebola súdmi nižších inštancií ani riešená“ (bod 33).

Táto aplikačná svojvôľa vyústila do záveru, že sťažovateľ, resp. jeho právni predchodcovia, nedisponovali nárokom z bezdôvodného obohatenia, ale na predmetnej nehnuteľnosti vzniklo zo zákona vecné bremeno.».

5. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľ argumentuje, že ak by aj správnu právnou kvalifikáciou nároku sťažovateľa bolo vecné bremeno, nie bezdôvodné obohatenie, neznamená to zánik nároku sťažovateľa na plnenie za obmedzenie vlastníckeho práva. Sťažovateľ, resp. jeho právni predchodcovia preukázali vlastnícke právo k nehnuteľnosti a absenciu plnenia za obmedzenie jej užívania, napriek tomu *«okresný súd rozhodol,*

že nakoľko je náhrada za vecné bremeno údajne jednorazovou náhradou, v dôsledku premlčania malo právo na túto náhradu zaniknúť. Na tomto mieste je potrebné upozorniť, že okresný súd omylom stotožnil účinky premlčania s účinkami preklúzie. Premlčané právo nezaniká a jeho prevod nie je prevodom neexistujúcej pohľadávky, ako to uvádza okresný súd, ale mu v prípade správne vznesenej námietky premlčania nemožno priznať ochranu. Taká námietka pritom v stanovisku žalovaného k žalobe sťažovateľa vznesená nebola. V kontexte veci je však podstatnejšie to, že k premlčaniu malo dôjsť z dôvodu údajne jednorazovej povahy práva na náhradu podľa zákona č. 66/2009 Z. z..

Krajský súd tento záver „podporil“ ako správny, a to isté urobil dovolací súd, pričom oba na podporu predmetného záveru odkázali aj na rozhodnutia ústavného súdu, v ktorých mal tento považovať jednorazový charakter náhrady v kontexte vecných bremien podľa zákona č. 182/1993 Z. z., za ústavne udržateľný. Najvyšší súd v tejto súvislosti uvádza, že ak to platí pri bytoch, „nemôže tomu byť inak ani pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z... Pre opačný právny názor niet žiadnych presvedčivých argumentov“. Dôvody pre rozlišovanie medzi vecnými bremenami v prípade bytov na jednej strane a v prípadoch podľa zákona č. 66/2009 Z. z. na strane druhej v skutočnosti presvedčivé sú, a vyplývajú priamo z dotknutých zákonov.

Ten najdôležitejší sa týka rozdielu v povahe a v účele dotknutých nárokov. Pri bytových domoch (zákon č. 182/1993 Z. z.) je vecné bremeno zriadené ako trvalé a neustanovuje sa, ani sa nepredpokladá osobitný postup na vysporiadanie majetkových vzťahov. Pri stavbách podľa zákona č. 66/2009 Z. z. sa naopak ustanovuje povinnosť vykonať konkrétne kroky k vysporiadaniu majetkových vzťahov a k zániku vecného bremena. Účelom jedného zákona je zriadiť trvalé vecné bremeno a za toto priznať náhradu, účelom zákona č. 66/2009 Z. z. je sceliť vlastníctvo k stavbe a pozemku pod ňou v jednej osobe a dočasne vzťahy upraviť cez vecné bremeno. Na jednej strane je teda trvalý stav, na strane druhej stav dočasný, pričom dĺžka tohto dočasného prechodného stavu závisí od oprávnených z vecného bremena, t. j. v danom prípade od vlastníka stavby.

Základný regulačný cieľ zákona č. 66/2009 Z. z. nespočíva v zriadení zákonného vecného bremena, ale v ustanovení postupu, akým je potrebné doceliť majetkovoprávne usporiadanie pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a ktoré sa nachádzajú na pozemkoch tretích osôb, tak ako je tomu aj v danom

prípade. Zriadenie zákonného vecného bremena posledným ustanovením zákona č. 66/2009 Z. z. (§ 4) len zlegalizovalo dovedajší nezákonný stav a to len dotedy, kým nebude vykonané majetkovoprávne vysporiadanie dotknutých pozemkov. Zákon č. 182/1993 Z. z. žiadnu takúto požiadavku ani postupy neobsahuje a nemá ani takúto ambíciu, čo závery o jeho aplikácii činí nepoužiteľnými v kontexte aplikácie zákona č. 66/2009 Z. z.

Závery, o ktoré sa opreli opravné súdy pri potvrdení jednorazovej povahy náhrady, sa jednoducho týkajú iného zákona a na prípad sťažovateľa sa použiť nedajú.».

6. Sťažovateľ zastáva názor, že všeobecné súdy mu neposkytli súdnu ochranu a ich postup je „v rozpore s vyššie citovanou ústavnou judikatúrou; je nespravodlivý, extrémne formalistický a jeho účinky sú nezlučiteľné s ústavnou ochranou vlastníckeho práva.“.

7. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, napadnuté rozhodnutia zruší, vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a sťažovateľovi prizná náhradu trov konania.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci (súdu) a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne

z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 444/2018).

14. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

15. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutými rozhodnutiami. Podľa sťažovateľa krajský súd a najvyšší súd svojimi rozhodnutiami porušili ním označené základné práva garantované ústavou ústavne nekonformnou interpretáciou a aplikáciou právnych noriem, ako aj nedostatočným odôvodnením svojich rozhodnutí.

K namietanému porušeniu základných práv zaručených ústavou napadnutým rozsudkom krajského súdu

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou

alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je určená princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

17. Z toho vyplýva, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení tohto právneho predpisu, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

18. Aj keď ústavný súd zastáva názor, že jeho právomoci preskúmať ústavnú sťažnosť v tejto časti predchádza právomoc najvyššieho súdu (dovolací súd), čo najvyšší súd aj urobil, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na charakter konania a tiež opakujúce sa podania sťažovateľa (napr. III. ÚS 68/2019, IV. ÚS 490/2020) týkajúce sa identických otázok (náhrada za vecné bremeno) napriek svojim judikovaným záverom o nedostatku svojej právomoci pristúpil k prieskumu na účely zistenia, či odôvodnenie právneho názoru vysloveného v napadnutom rozsudku krajského súdu je z ústavného hľadiska udržateľné a akceptovateľné. Taký prieskum vykonal aj pre lepšie objasnenie dôvodov rozhodnutia o dovolaní v kontexte ústavnej sťažnosti sťažovateľa.

19. Ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k splneniu procesných podmienok prípustnosti ústavnej sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu vychádzal z právoplatnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa, a preto dvojmesačnú lehotu na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona o ústavnom súde považoval v jeho prípade za zachovanú.

20. Krajský súd v napadnutom rozsudku vyslovil právne závery, v zmysle ktorých je stavba – pozemná komunikácia zriadená na pozemku predchodcov sťažovateľa stavbou povolenou, a teda nadobudnutím účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z. vzniklo k pozemku pod stavbou vo verejnom záujme zákonné vecné bremeno, čo vylučuje vo vzťahu k tomuto pozemku nároky z porušenia práva, a teda aj nároky z bezdôvodného obohatenia, avšak nezbavuje vlastníka pozemku obmedzeného uzákonením vecného bremena práva na náhradu za vecné bremeno, ktoré sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej dobe (nárok z práva, ktorému korešponduje vecné bremeno).

21. V časti týkajúcej sa otázky vzniku zákonného vecného bremena v súvislosti s námietkou sťažovateľa spochybňujúcou stavbu, teda pozemnú komunikáciu, ako stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov sa krajský súd v napadnutom rozsudku (body 21 až 23 odôvodnenia napadnutého rozsudku) stotožnil s odôvodnením uvedeným v rozsudku súdu prvej inštancie. V rámci odôvodnenia uviedol, že úprava tzv. neoprávnenej stavby (teda stavby zriadenej na pozemku bez toho, že by stavebník mal k tomuto pozemku také právo, ktorého obsahom by bola možnosť zriadiť na ňom stavbu) je od účinnosti novely Občianskeho zákonníka realizovanej zákonom č. 509/1991 Zb., ktorým sa mení, dopĺňa a upravuje Občiansky zákonník, obsiahnutá v § 135c Občianskeho zákonníka. Zdôraznil pritom skutočnosť, ktorú neopomenul ani súd prvej inštancie, že pri posudzovaní, či ide o neoprávnenú stavbu, je nutné vychádzať z právnej úpravy platnej v okamihu vzniku stavby ako veci v právnom zmysle. Na podklade uvedených skutočností krajský súd následne konštatoval, že *„v prejednávanom spore veci došlo bez akýchkoľvek pochybností k zriadeniu stavby pred 1. januárom 1992, resp. i pred 1. aprílom 1983, preto nemožno v zásade z hľadiska posúdenia existencie neoprávnenej stavby aplikovať právnu úpravu, ktorá nadobudla účinnosť od 1.1.1992 a ktorá je obsiahnutá v § 135c Obč. zák...*

podľa úpravy neoprávnenej stavby pred 1.1.1992, tak ako bola obsiahnutá v § 221 Obč. zák., mohol byť neoprávneným stavebníkom len občan, teda osoba fyzická. Do 31.12.1991 rovnako platili ust. § 11 ods. 4 Hospodárskeho zákonníka, podľa ktorého je stavba vo vlastníctve tej socialistickej organizácie (po 01.05.1990 organizácie), ktorá ju zaobstarala, prípadne vystavila, prípadne vo vlastníctve štátu, ak ide o štátnu organizáciu.“. Krajský súd sa plne stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že v danom prípade predmetnú stavbu stavali či zriaďovali štátne socialistickej organizácie, preto nie je možné aplikovať § 221 Občianskeho zákonníka pred 1. januárom 1992 a predmetná stavba postavená na cudzom pozemku tzv. socialistickou organizáciou sa zo zákona stala jej vlastníctvom, resp. vlastníctvom štátu. V nadväznosti na to nie je ústavne neudržateľný kontextuálny, resp. implicitný záver (podmienенý aj historickým výkladom vzhľadom na dobovú preferenciu štátneho vlastníctva), že také hmotnoprávne riešenie preferuje legalizačný aspekt pre stavbu vo vlastníctve štátu bez ohľadu na pozemkovo-vlastnícke vzťahy a bez ohľadu na eventuálne porušenie stavebných administratívno-právnych predpisov. Zákon č. 66/2009 Z. z. následne upravil usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obce alebo vyššieho územného celku, ktoré prešli do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku podľa osobitných predpisov a nadobudnutím účinnosti tohto zákona vzniklo právo zodpovedajúce vecnému bremenu, pričom oprávnený z vecného bremena (žalovaný) sa *ex lege* stal oprávneným užívateľom pozemku, čo vylučuje možnosť domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia za jeho užívanie, keďže ide o finančnú náhradu za vznik vecného bremena.

22. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva nie je možné posudzovať ako jednorazovú náhradu, ale ako opakujúce sa platby primeranej náhrady za obmedzenie užívania dotknutého pozemku počas trvania núteného obmedzenia, krajský súd poukázal na judikatúru najvyššieho súdu, a to rozsudok sp. zn. 3 Cdo 49/2014 zo 14. apríla 2016, rozsudok sp. zn. 7 Cdo 26/2014 z 24. marca 2015, z ktorých v relevantnej časti citoval: «... *Finančná náhrada za zriadenie vecného bremena je majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Predmetné vecné bremeno vzniká „in rem“, vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku*

bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva. Nemožno teda jeho vznik posudzovať samostatne v prípade každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je jednorazová; nemá charakter opakovaného plnenia. Je nelogické, aby pri každej zmene vlastníka mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté vecné bremeno. K obmedzeniu vlastníka takého pozemku došlo jednorazovo a sledovalo cieľ predísť možnosti, že vzťah vlastníka pozemku a vlastníka stavby zostane neupravený (v tom zmysle, že vlastník stavby nebude mať titul na užívanie pozemku). Najvyšší súd danú problematiku uzavrel, že bez ohľadu na to, či vlastník pozemku, ktorému vzniklo právo na jednorazovú náhradu za vecné bremeno vzniknuté ex lege túto náhradu uplatnil alebo neuplatnil, resp. či mu náhrada bola alebo nebola vyplatená, súčasnému vlastníkovi tohto pozemku (bez ohľadu na to, kto ním je) nepatrí právo na nejakú ďalšiu náhradu za pretrvávajúce obmedzenie jeho vlastníckeho práva. Podstatu predmetného názoru považoval za „ústavne udržateľný“ aj ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 227/2012.»

Už ustálený právny názor neovplyvnil ani nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 42/2015 z 12. októbra 2016 (odvoláva sa naň vo svojom odôvodnení krajský súd aj najvyšší súd), ktorý bol premietnutý do uznesenia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 323/2017 z 18. mája 2017, v ktorom bolo konštatované, že «nemožno stotožňovať právnu úpravu zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o tepelnej energetike“), ktorý upravoval primeranú jednorazovú náhradu za zriadenie vecného bremena a náhradu za vecné bremeno upravené v § 23 ods. 5 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, keďže upravujú rozličné situácie, ktoré vyjadrujú rôznu formu obmedzenia v užívaní nehnuteľností. Kým pri obmedzení vlastníckeho práva podľa zákona o tepelnej energetike sa poskytuje náhrada za výmeru, v ktorej je vlastník obmedzený pri užívaní nehnuteľnosti v dôsledku uplatnenia zákonného vecného bremena držiteľom povolenia, a to pri výkone práv a povinností podľa § 10 ods. 1 zákona o tepelnej energetike, ktorých rozsah a frekvenciu nemožno vopred určiť, pri právnej úprave zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov vzniká k pozemku právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ak vlastník domu nie je vlastníkom pozemku, teda rozsah vecného bremena je určiteľný už pri jeho vzniku, t. j. od účinnosti zákona 1. septembra 1993.»

23. Krajský súd v napadnutom rozsudku s poukazom aj na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie konštatoval, že právo na náhradu za vecné bremeno sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej dobe a tento nárok je len jeden a má ho ten vlastník zaťaženého pozemku, ktorý nehnuteľnosť vlastnil v čase vzniku vecného bremena, teda ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z., t. j. k 1. júlu 2009. Sťažovateľ sa stal vlastníkom pozemku až 27. mája 2015. Právo na náhradu za zriadenie vecného bremena preto patrilo len predchádzajúcim vlastníkom tohto pozemku v čase vzniku vecného bremena, ktorí toto právo na sťažovateľa nepreviedli. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo 4. mája 2015 postúpili na sťažovateľa pohľadávku z titulu bezdôvodného obohatenia, a nie z titulu náhrady za vznik vecného bremena a keďže si pôvodný vlastník právo na náhradu za zriadenie vecného bremena neuplatnil, došlo k premlčaniu jeho práva a už sa ho nemôže domáhať.

24. Samotná skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje s právnymi závermi krajského súdu, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti uvedeného názoru a neznamená ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu napadnutý rozsudok krajského súdu takéto prvky nevykazuje.

25. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti ústavnou sťažnosťou napadnutému rozhodnutiu krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie, zároveň však pri podpornom vecnom prieskume nezistil možnosť porušenia sťažovateľom označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu. Ústavný súd zároveň dodáva, že ak by aj rezignoval na uplatnenie princípu subsidiarity a neodmietol v tejto časti ústavnú sťažnosť pre nedostatok svojej právomoci [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde], nebolo by možné ústavnej sťažnosti vyhovieť pre jej zjavnú neopodstatnenosť [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

K namietanému porušeniu základných práv zaručených ústavou napadnutým uznesením najvyššieho súdu

26. Sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie z dôvodu procesnej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP a zároveň prípustnosť dovolania vyvodzoval aj z § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

27. Po citácii všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania vymedzenej v § 420 a § 421 CSP pristúpil najvyšší súd v napadnutom uznesení k posúdeniu prípustnosti sťažovateľom podaného dovolania z dôvodu porušenia jeho práva na spravodlivý súdny proces v zmysle § 420 písm. f) CSP, ktoré sťažovateľ odôvodnil prekvapivosťou rozhodnutia odvolacieho súdu. Najvyšší súd zdôraznil, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú sťažovateľom namietanú procesnú vadu zmätočnosti, sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. V súvislosti s námietkou sťažovateľa poukázal na skutočnosť (body 18 až 19 odôvodnenia napadnutého uznesenia), že *„o tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie, nejavili ako významné.*

V danom prípade odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia. Dovolací súd má za preukázané, že odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie na iných, nových právnych dôvodoch než súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie mal pri posudzovaní otázky, či ide o neoprávnenú stavbu za to, že je potrebné vychádzať z právnej úpravy platnej v okamihu vzniku stavby ako veci v právnom zmysle. Uviedol, že k zriadenej stavbe pred 1.1.1992, resp. pred 1.4.1983 nemožno zásadne z hľadiska posúdenia existencie neoprávnenej stavby aplikovať právnu úpravu, ktorá nadobudla účinnosť od 1.1.1992 a je obsiahnutá v § 135c Občianskeho

zákonníka. Poukázal aj na nález Ústavného súdu ČR zo dňa 15.3.2005 I. ÚS 187/2003, v zmysle ktorého treba mať na zreteli záver, že zatiaľ čo vznik vzťahu z neoprávnenej stavby je nutné posúdiť podľa právnej úpravy, ktorá tu bola v čase vzniku stavby, spôsob vypořádania medzi vlastníkom pozemku a vlastníkom neoprávnenej stavby sa musí riadiť právnou úpravou, ktorá tu je v čase rozhodovania súdu... V prejednávanej spore aj podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci došlo bez akýchkoľvek pochybností k zriadeniu stavby pred 1. januárom 1992, resp. i pred 1. aprílom 1983, preto podľa jeho názoru takisto nemožno v zásade z hľadiska posúdenia existencie neoprávnenej stavby aplikovať právnú úpravu, ktorá nadobudla účinnosť od 1.1.1992 a ktorá je obsiahnutá v § 135c Občianskeho zákonníka. Rozhodnutie krajského súdu teda v zmysle vyššie uvedeného nie je v žiadnom prípade prekvapivé. Súd nižších inštancií pri posudzovaní otázky, či ide o neoprávnenú stavbu zhodne tvrdili, že je potrebné vychádzať z právnej úpravy platnej v okamihu vzniku stavby, preto je uvedené dovolanie v tejto časti považované dovolacím súdom za nedôvodné.“.

28. Sťažovateľ v súlade s § 421 ods. 1 písm. a) CSP namietal, že odvolací súd dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že neunesol dôkazné bremeno, k čomu najvyšší súd uviedol (body 29 až 32 odôvodnenia napadnutého uznesenia), že sťažovateľ (žalobca) „v dovolaní síce formálne označil za dovolací dôvod ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) CSP, vychádzajúc z obsahu dovolania v skutočnosti vyčítal odvolaciemu súdu nesprávne zhodnotenie skutkového stavu. Ak je v dovolaní namietané nesprávne právne posúdenie veci odôvodnené tým, že odvolací súd dospel k nesprávnemu právnemu záveru o neunesení dôkazného bremena žalobcom, nie je z obsahového hľadiska splnená zákonná náležitosť dovolania vyplývajúca z § 428 CSP, a to jeho odôvodnenie dovolacími dôvodmi. Nesprávne zhodnotenie skutkového stavu ako dovolací dôvod CSP nepozná.

Vychádzajúc z vyššie uvedených teoretických úvah dovolací súd dospel k záveru, že žalobcom nastolená otázka nie je takou dovolacou otázkou, akú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnú normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne

ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Podľa obsahu dovolania žalobca považoval za nesprávny záver súdov týkajúci sa dokazovania (najmä dôkaznej povinnosti) a skutkových zistení. Tento záver súdov ale nebol výsledkom aplikácie, či interpretácie konkrétneho ustanovenia právneho predpisu, ale bol výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov súd viedli k prijatiu tohto rozhodnutia. Žalobcom nastolená otázka nie je otázkou právnou, teda takou otázkou, ktorej riešenie by záviselo od výkladu určitej konkrétnej hmotnoprávnej alebo procesnoprávnej normy. Uplatnený dovolací dôvod žalobca tak nevymedzil spôsobom vyplývajúcim z § 432 ods. 2 CSP, t. j. neuviedol konkrétne, ktorú právnu otázku riešil odvolací súd nesprávne a v čom táto nesprávnosť spočíva, ale namietal posudzovanie dôkaznej povinnosti súdmi v základnom konaní. Namietal teda skutkové závery, ktoré nie je dovolací súd oprávnený preskúmať, pretože v zmysle ustanovenia § 442 CSP je viazaný skutkovým stavom, z ktorého vychádzal odvolací súd. Dovolací súd totiž nie je treťou inštanciou a dovolanie nie je koncipované ako ďalší riadny opravný prostriedok. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. V dovolaní nastolená otázka má skutkovú (nie právnu) povahu, ktorá nemôže byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a nemôže viesť k založeniu prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia, preto dovolanie nie je v tejto časti prípustné.

Žalobca zároveň v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP namietal aj to, že odvolací súd dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že ak bola stavba postavená pred 1.1.1992 nejedná sa o stavbu, na vysporiadanie ktorej je možno aplikovať právnu úpravu účinnú od 1.1.1992 a ktorá je obsiahnutá v § 135c Občianskeho zákonníka. Za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa odvolací súd odklonil, označil uznesenie z 23. apríla 2014 sp. zn. 6 MCdo 44/2012...

Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj dovolacieho súdu je zjavné, že súdy nepostupovali v rozpore s uvedenou judikatúrou, pretože v danom prípade sa jednalo o skutkovo a právne odlišnú vec ako riešil dovolací súd v uvedenom rozhodnutí. V zmysle vyššie uvedeného je zrejmé, že odvolací súd sa neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.“.

29. Prípustnosť dovolania sťažovateľ odvodzoval aj od § 421 ods. 1 písm. b) CSP položením otázky, či vlastník pozemku, na ktorom viazne zákonné vecné bremeno v zmysle zákona č. 66/2019 Z. z., má nárok na primeranú náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva vo forme pravidelných platieb primeranej náhrady počas trvania núteného obmedzenia vo výške ročného úžitku, ktorý sa viaže k tej časti nehnuteľnosti, v ktorej sa vlastníctvo obmedzuje, a či existuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré by bránilo považovať náhradu za obmedzenie vlastníckych práv zákonným vecným bremenom podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. vo forme opakujúceho sa plnenia. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia (body 35 až 45 odôvodnenia napadnutého uznesenia) konštatoval, že i keď *«v preskúmvanej veci dovolateľom namietaná právna otázka bola otázkou, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, nebol splnený ďalší predpoklad prípustnosti dovolania vyplývajúci z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, a to že ide o otázku, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Obdobná právna otázka bola totiž rozhodovacou praxou odvolacieho súdu vyriešená a preto sa predmetné dovolanie posudzovalo v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.*

Obdobnú „dovolaciu otázku“ už najvyšší súd riešil v rozsudku z 24. marca 2015 sp. zn. 7 Cdo 26/2014 ako aj v rozsudku zo 14. apríla 2016 sp. zn. 3 Cdo 49/2014, ktoré sa týkali priznávania primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“).

Vyslovený právny názor je plne prijateľný a použiteľný aj na priznanie primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z. z. Aj obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. patrí totiž k tzv. legálnym (zákonným) vecným bremenám, čiže k verejnoprávnym obmedzeniam vlastníckeho práva. Jeho verejnoprávny charakter a jeho povaha nasvedčujú tomu, že sa významne približuje k obmedzeniu vlastníckeho práva zakotveného v zákone č. 182/1993 Z. z. Svedčí o tom nakoniec aj ich zhodná zákonná konštrukcia...

... Tak ako zákon č. 182/1993 Z. z., ani zákon č. 66/2009 Z. z. *expressis verbis* neuvádza, že vecné bremeno vzniká za náhradu. Ústavný súd však vo svojom rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 474/2013 konštatoval, že aj keď zákon č. 182/1993 Z. z. neuvádza, že vecné bremeno vzniknuté podľa § 23 ods. 5 vzniká len za náhradu, je potrebné, aby vychádzal z čl. 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd a v kontexte s tým aj s právnou úpravou obsiahnutou v pôvodnom ustanovení § 135c ods. 3 Občianskeho zákonníka. Najvyšší súd už skôr uzavrel, že pri nedostatku právnej úpravy možno náhradu za vzniknuté bremeno odvodiť zo všeobecne uznávaných princípov, príkazom na ochranu základných práv a slobôd, teda aj zo základného práva vlastníť a užívať majetok (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 89/2008).

I v prípade zriadenia vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. je primeraná náhrada namieste. Všeobecné súdy vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti plne rešpektujú, že vlastníkom pod stavbami patriacimi obci alebo vyššiemu územnému celku patrí primeraná náhrada podľa všeobecných zásad upravujúcich inštitút vecného bremena determinovaná proporcionalitou a vyvažovaním hodnoty vlastníckeho práva a hodnoty verejného záujmu (rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10 Co 134/2012, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19 Co 198/2014, uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 MCdo 2/2014).

Ak judikatúra najvyššieho súdu akceptovaná ústavným súdom dospela k záveru, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. vzniklo *ex lege* jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona, nemôže byť tomu inak ani pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. Ak tieto legálne (zákonné) vecné bremená majú všetky jednotiace znaky, t. j. ide o obmedzenia vlastníckeho práva založené verejnoprávnymi normami kogentného charakteru s významným prvkom súkromnoprávnym, okruh oprávnených subjektov je vymedzený druhovo a nezapisujú sa do katastra nehnuteľností, vyjadrené v zhodnej právnej úprave, nemôže byť tomu inak ani v súvislosti s finančnou náhradou za obmedzenie vlastníckeho práva. Pre opačný právny názor niet žiadnych presvedčivých argumentov.

Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 49/2014 konštatoval, že finančná náhrada za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z.

je nepochybne majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Predmetné bremeno vzniká „in rem“, vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva. Nemožno teda jeho vznik posudzovať samostatne v prípade každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová; nemá teda charakter opakovaného plnenia. Je nelogické, aby pri každej zmene vlastníka mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté vecné bremeno.

Podstatou predmetného názoru považoval za „ústavne udržateľný“ aj ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 227/2012. Ani ďalšie rozhodnutia ústavného súdu týkajúce sa posudzovania opakovanosti finančnej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z., v ktorých posudzoval ústavnosť rozhodnutí založených na obdobných záveroch (sp. zn. I. ÚS 474/2013, IV. ÚS 227/2012, I. ÚS 1/2012, II. ÚS 506/2011), na tom nič nezmenili.».

30. S prihliadnutím na už citované najvyšší súd dospel k záveru, že v konkrétnych okolnostiach veci nedošlo k naplneniu dovolateľom tvrdených dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, a preto dovolanie v súlade s § 447 písm. c) a f) CSP odmietol bez toho, aby sa zaoberal otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

31. Prihliadajúc na relevantné časti napadnutého uznesenia, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa ako dovolací súd v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s dovolacou argumentáciou sťažovateľa, s ktorou sa nestotožnil, a preto jeho dovolanie odmietol.

32. Keďže z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu z pohľadu námietky sťažovateľa o nesprávnej a arbitrárnej aplikácii použitej právnej úpravy zasahujúcej do jeho majetkových práv, ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho

súdu odmietol v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

33. S poukazom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu